

Gil, Euzebiusz

Sprawozdanie z posiedzenia Rady Muzealnej Muzeum Wsi Opolskiej w Opolu w dniu 9 kwietnia 1969 r.

Ochrona Zabytków 22/4 (87), 309-310

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

*SPRAWOZDANIE Z POSIEDZENIA RADY MUZEALNEJ MUZEUM WSI
OPOLSKIEJ W OPOLU W DNIU 9 KWIECZNIA 1969 R*

W dniu 9 kwietnia 1969 r. odbyło się kolejne posiedzenie Rady Muzealnej Muzeum Wsi Opolskiej w Opolu. W skład Rady wchodzi następujący członkowie: prof. dr Mieczysław Gładysz — Uniwersytet Jagielloński (przewodniczący Rady), dr inż. Michał Czajnik — SGGW Warszawa, mgr inż. arch. Przemysław Gartkiewicz — Politechnika Warszawska, dr Maria Gładyszowa — Uniwersytet Jagielloński, inż. Wojciech Jankowski — Zarząd Muzeów i Ochrony Zabytków, prof. dr Adolf Nasz — Uniwersytet Wrocławski, dr Marian Pokropek — Uniwersytet Warszawski, prof. dr Roman Reinfuss — IS PAN Kraków, oraz z urzędu: mgr Józef Kowalewski — dyrektor MWO kustosz, mgr Krystyna Wicherek-Jesionowska — Wojewódzki Konserwator Zabytków w Opolu oraz mgr Stanisław Pilarski (sekretarz Rady) i mgr Euzebiusz Gil — pracownicy Działu Architektury Ludowej MWO.

Obszerne sprawozdanie z działalności MWO złożyli, dyr. mgr Józef Kowalewski i mgr Stanisław Pilarski. W dyskusji omówiono szczegółowo realizację zadań planowych za rok 1968, oraz realizację wniosków i uchwał podjętych na poprzednim posiedzeniu Rady. Członkowie Rady stwierdzają, że rozbudowa muzeum postępuje zgodnie z planem i zatwierdzonym projektem zagospodarowania przestrzennego Parku Etnograficznego MWO. Bazując na własnej grupie technicznej, składającej się z siedmiu pracowników, w 1968 r. na teren MWO zwieziono sześć obiektów, a pięć zrekonstruowano. Do najciekawszych obiektów odbudowanych na terenie Parku należą: spichlerz ganeczkowy z Domaszowic zbudowany w 1754 r. oraz spichlerze ze Sternalic i obora z Wichrowa, pochodzące z I poł. XIX w.

Następnie omówiono i zaakceptowano propozycję utworzenia na terenie Parku poligonu doświadczalnego INCO w celu badania preparatów chemicznych do konser-



1. Opole, park etnograficzny MWO, spichlerz ganeczkowy z Domaszowic (fot. J. Michałowski)

wacji drewna zabytkowego. Przedyskutowano również działalność wydawniczą MWO. Muzeum nie posiada własnego wydawnictwa. Artykuły są drukowane w „Opolskim Roczniku Muzealnym” wydawanym przez Muzeum Okręgowe. Nakładem MWO ukazał się folder pt. *Spichlerze Opolszczyzny*. W druku znajdują się dwa dalsze foldery pt. *Wiatraki i młyny wodne Opolszczyzny*, oraz *Drewniane budownictwo Opolszczyzny*.

Projekt planu pracy na rok 1969 przedstawił dyr. mgr Józef Kowalewski. Przewiduje on demontaż czterech obiektów i rekonstrukcję dziesięciu. Zadania planowe wiążą się ściśle z projektowanym otwarciem Parku Etnograficznego w 1969 r. Realizacja tak obszernego planu pracy może napotkać na zasadnicze trudności związane z rozpoczęciem budowy cieków wodnych i systemu odwadniającego. Dyskutanci zgodnie podkreślili, że przedstawiony plan, sądząc po tempie prac, jest całkowicie realny do wykonania. Obrady zamknięto podjęciem kilku zasadniczych uchwał. Jedną z podjętych uchwał zobowiązuje Dyрекcję MWO, w wypadku rozpoczęcia prac melioracyjnych, do przesunięcia oficjalnego otwarcia Parku Etnograficznego na rok 1970 i powiązania go z obchodami 25 lecia Wyzwolenia Opolszczyzny.

Euzebiusz Gil

NOWE CZASOPISMO KONSERWATORSKIE „RESTAURATOR”

W r. 1969 ukazał się pierwszy numer periodyku *Restaurator* (wyd. Restaurator Press Copenhagen), którego naczelną redakcję objął Poul A. Christiansen z Biblioteki Uniwersyteckiej w Kopenhadze (adres: University Library, Scientific and Medical Dept., DK-2200 Copenhagen N.). Jak określa podtytuł — jest to czasopismo międzynarodowe poświęcone ochronie zbiorów bibliotecznych i archiwalnych, ukazujące się co cztery miesiące.

Z redaktorem naczelnym współpracuje 21 członków redakcji, pochodzących z 12 krajów (Ameryka, Austria, Anglia, Belgia, Bułgaria, Czechosłowacja, Indie, Jugosławia, Niemiecka Republika Federalna, Włochy, Szwajcaria i Związek Radziecki). Reprezentują oni szereg czołowych instytucji konserwatorskich, wielkie laboratoria naukowo-badawcze, zbiory biblioteczne i archiwalne. Zabrakło wśród nich przedstawicieli Istituto di Patologia del Libro w Rzymie i amerykańskiego W. J. Barrow Research Laboratory, co nie jest dziełem przypadku.

We wstępie redaktor naczelny Poul A. Christiansen przedstawia przyczyny utworzenia nowego pisma i program jego działalności. Nie bez racji podkreśla potrzebę wydawania takiego periodyku celem wyjścia naprzeciw rosnącym w skali międzynarodowej potrzebom specjalistycznej ochrony zbiorów archiwalnych i bibliotecznych. *Restaurator* jest w tym zakresie — jak podkreśla Redaktor — pierwszym międzynarodowym czasopismem.

Niezależność redakcji od narodowych i innych ośrodków naukowo-badawczych pozwala mieć nadzieję, że otworzy ona szeroką płaszczyznę dla wymiany poglądów i doświadczeń tak w zakresie konserwacji jak i ochrony zbiorów. Redakcja podejmuje ambitną rolę gromadzenia na swych łamach specjalistycznych artykułów rozsianych dotychczas na łamach różnorodnych publikacji. Szeroko rozbudowany zespół redakcyjny wydaje się gwarantować, że słuszne to założenie ma pełną szansę realizacji.

Restaurator dzięki swemu międzynarodowemu charakterowi może spełnić bardzo ważną rolę wychodząc swym zakresem poza charakter publikacji Istituto di Patologia del Libro (Bolletino dell'Istituto di Patologia del Libro, wydawany w języku włoskim bez obcojęzycznych streszczeń) i niemniej cennych opracowań W. I. Barrow Research Laboratory, poświęconych przede wszystkim upowszechnieniu wyników prac własnych. Publikując w trzech językach (angielski, niemiecki, francuski) z angielskimi i rosyjskimi streszczeniami artykułów będzie *Restaurator* trafiał do szerszych kręgów odbiorców. Należy życzyć aby Redakcji udało się zrealizować zadania nakreślone w pierwszym egzemplarzu.

Pierwszy numer *Restauratora* przynosi artykuły: A. D. Baynse-Cope, Bezwodne odkwaszanie dokumentów; Hans O. Schömann, Rozklejanie i konserwacja rękopisów (użytych wtórnie jako oprawy książek); John M. Allegro, Zwoje miedziane z Qumran; I. K. Bielaja, Zmiękczenie i konserwacja pergaminów w rękopisach i op-